

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-69()/15/JN/JK

Warszawa, 15 grudnia 2015 r.

DECYZJA DIH-1/87/2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy „HONARA” Sp. z o.o. z siedzibą w Kędzierzynie-Koźlu od decyzji Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Opolu nr 52/2015 z dnia 23 lipca 2015 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.151.2015), którą na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.), ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 1.650 zł (słownie: jeden tysiąc sześćset pięćdziesiąt złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu dziesięciu partii (trzech partii elementów mięsa, trzech partii porcjowanych i pakowanych surowych elementów mięsa w przyprawach na grilla, czterech partii wędlin z „własnej produkcji”) artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej:

1. **uchyla zaskarżoną decyzję w całości,**
2. **na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, wymierza przedsiębiorcy „HONARA” Sp. z o.o. z siedzibą w Kędzierzynie-Koźlu karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu czterech partii (wędlin z „własnej produkcji”) artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej,**
3. **na podstawie art. 40a ust. 5c ww. ustawy, odstępuje od wymierzenia ww. przedsiębiorcy kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu trzech partii (elementów mięsa) artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 4, 5 i 7 maja 2015 r. przez inspektorów reprezentujących Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Opolu – zwanego dalej również „Opolskim WIIH” – w sklepie Intermarche w Kędzierzynie-Koźlu przy ul. Stolarskiej 5, należącym do przedsiębiorcy „HONARA” Sp. z o.o. z siedzibą w Kędzierzynie-Koźlu – zwanej dalej również „stroną” – zakwestionowano sposób oznakowania dziesięciu partii artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 3.336,06 zł, tj.:

- a) trzy partie elementów mięsa o wartości 2.785,55 zł, tj.:
- łopatka wieprzowa bez kości, w ilości 20 kg, w cenie 10,99 zł/kg, wartości 219,80 zł, dostarczona przez Ubój Zwierząt Sprzedaż Półtusz Majnusz Eleonora, ul. Główna 23, 47-208 Bytków (faktura VAT 212/MAG/2015 z 28 kwietnia 2015 r.),
 - szynka wieprzowa bez kości, w ilości 122,50 kg, w cenie 9,90 zł/kg, wartości 1.212,75 zł, dostarczona przez Zakład Produkcji Mięсно-Wędliniarskiej Marek Florczak, Niedźwiedź 45, 34-735 Niedźwiedź (faktura VAT nr 7265/15/VAT z 28 kwietnia 2015 r.),
 - boczek surowy bez kości ze skórą, w ilości 110 kg, w cenie 12,30 zł/kg, wartości 1.353,00 zł, dostarczony przez Zakład Produkcji Mięсно-Wędliniarskiej Marek Florczak, Niedźwiedź 45, 34-735 Niedźwiedź (faktura VAT nr 7265/15/VAT z 28 kwietnia 2015 r.),

z uwagi na całkowity brak oznaczeń handlowych, co w ocenie organu pierwszej instancji stanowiło naruszenie art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 s. 18 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011”, oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”. Wyżej wymienione elementy mięsa handlowego stanowiły surowiec do produkcji własnej wędlin (i jak wskazano w decyzji – znajdowały się na zapleczu placówki, w przysklepowym zakładzie produkcji);

- b) trzy partie porcjowanych i pakowanych surowych elementów mięsa w przyprawach na grilla, wyprodukowanych przez stronę, o wartości 127,88 zł, tj.:
- sznyceł wieprzowy w przyprawach do smażenia, w ilości 2,80 kg, w cenie 19,69 zł/kg, wartości 55,13 zł, dostarczony przez Zakład Produkcji Mięсно-

Wędliniarskiej Marek Florczak, Niedźwiedź 45, 34-735 Niedźwiedź (faktura VAT nr 7265/15/VAT z 28 kwietnia 2015 r.),

z uwagi na brak wskazania w oznaczeniu handlowym na opakowaniu jednostkowym składników alergennych występujących w wyrobie bądź mogących znajdować się w wyrobie, co stanowiło naruszenie art. 9 ust. 1 lit. c rozporządzenia (UE) nr 1169/2011;

- karczek na grilla w ilości 1,40 kg, w cenie 12,99 zł/kg, wartości 18,19 zł, dostarczony przez Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „Wędlinka” Piotr Gajewski Spółka Komandytowa, Dobrydział 6, 98-400 Wieruszów, Zakład Polesie 58 (dokument WZ nr WZ1/03446/04/15 z 28 kwietnia 2015 r.),
- boczek na grilla w ilości 3,90 kg, w cenie 13,99 zł/kg, wartości 54,56 zł, dostarczony przez Zakład Produkcji Mięсно-Wędliniarskiej Marek Florczak, ul. Niedźwiedź 45, 34-735 Niedźwiedź (faktura VAT nr 7265/15/VAT z 28 kwietnia 2015 r.),

z uwagi na błędne wskazanie na etykiecie kolejności składników wykazanych w składzie wyrobu, co stanowiło naruszenie art. 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011. I tak, w przypadku karczku podano: „skład: olej rzepakowy, przyprawy, karczek”, w przypadku boczku podano: „skład: olej rzepakowy, przyprawy, boczek”, podczas gdy ww. art. 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 stanowi, iż wykaz składników obejmuje wszystkie składniki środka spożywczego, w malejącej kolejności ich masy w momencie użycia składników przy wytwarzaniu tego środka spożywczego. Ponadto, w oznaczeniu handlowym na opakowaniach jednostkowych obu wyrobów nie wskazano składników alergennych występujących w wyrobie bądź mogących znajdować się w wyrobie, co naruszało art. 9 ust. 1 lit. c rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

Ponadto dla wszystkich trzech ww. partii surowych elementów mięsa w przyprawach na grilla nie okazano badań przechowalniczych;

c) cztery partie wędlin z „własnej produkcji” oferowanych do sprzedaży bez opakowań (luzem) o wartości 422,63 zł, tj.:

- kiełbasa niedźwiedzia, w ilości 13,20 kg, w cenie 16,99 zł/kg, wartości 224,27 zł,
- kiełbasa kanapkowa, w ilości 5,5 kg, w cenie 14,99 zł/kg, wartości 82,45 zł,
- parówki, w ilości 6 kg, w cenie 9,99 zł/kg, wartości 59,94 zł,

z uwagi na rozbieżności pomiędzy składem ww. wędlin uwidocznionym na wywieszkach w miejscu sprzedaży tych wędlin a składem zamieszczonym na etykietach opakowań zbiorczych. I tak:

- w przypadku kiełbasy niedźwiedziej, na wywieszce w miejscu sprzedaży podano: „skład: mięso wieprzowe 95%, woda, przyprawy naturalne i ekstrakty przypraw, aromat dymu wędzarniczego, dekstroza, wzmacniacz smaku E 621<16%, E 635<0,3% przeciwutleniacz E 16<2,3%”, zaś na etykiecie opakowania zbiorczego podano: „mięso wieprzowe 95%, woda, sól, substancja konserwująca E 250, błonnik pszenny, suszony czosnek niedźwiedzi, dekstroza, przyprawy naturalne, ostonki naturalne.

Stabilizatory: E 450, E 451, E 452, karagen E 407a. **Przeciwutleniacz:** E 300.
Alergeny: białka mleka. **Może zawierać śladowe ilości:** glutenu, gorczycy, selera, sezamu oraz mleka, jaj i ich pochodnych,

- w przypadku kielbasy kanapkowej, na wywieszce w miejscu sprzedaży podano: „skład: mięso wieprzowe 90%, woda, sól peklowa, ekstrakty przypraw, substancje p/zbrylająca, glukoza, wzmacniacz smaku E 621”, zaś na etykiecie opakowania zbiorczego podano: „**Składniki:** mięso wieprzowe 95%, woda, dekstroza, sacharoza, cukier, przyprawy, ekstrakty przypraw, aromat, substancja konserwująca E 250. **Stabilizatory:** E 450, E 451, E 452, karagen E 407 a, przeciwutleniacz: E 300. Wzmacniacz smaku E 621. **Alergeny:** białka mleka, soja. **Może zawierać śladowe ilości:** gorczycy, selera, glutenu, soi, jaj, mleka i ich pochodnych”,

- w przypadku parówek, na wywieszce w miejscu sprzedaży podano: „skład: mięso wieprzowe 80%, woda, sól, białko sojowe, glukoza, wzmacniacz smaku E 621, substancja p/zbrylająca E 551, ekstrakty przypraw”, zaś na etykiecie opakowania zbiorczego podano: “**Składniki:** mięso wieprzowe 90%, woda, przyprawy, czosnek, kolendra, pieprz, substancja konserwująca E 250. **Stabilizatory:** E 450, E 451, E 452, karagen E 407 a, przeciwutleniacz: E 300. Wzmacniacz smaku E 621. **Alergeny:** białka mleka, gorczyca. **Może zawierać śladowe ilości:** gorczycy, selera, glutenu, soi, jaj, mleka i ich pochodnych”.

Na wywieszkach w miejscu sprzedaży ww. wędlin nie wykazano składników alergennych znajdujących się oraz mogących występować w tych wyrobach, substancji dodatkowych użytych do produkcji, w tym substancji konserwujących, stabilizatorów oraz przeciwutleniaczy.

Ponadto, na wywieszkach w miejscu sprzedaży ww. wędlin podano nazwę handlową bez wskazania informacji w zakresie stopnia rozdrobnienia oraz dokonanych procesów technologicznych (wędzenia, parzenia, podpiekania). I tak:

- w przypadku kielbasy niedźwiedziej podano „kielbasa niedźwiedzia” podczas gdy, jak ustalono w czasie oględzin, na etykiecie opakowania zbiorczego pełna nazwa wyrobu brzmiała: „Kielbasa niedźwiedzia, kielbasa wieprzowa, średnio rozdrobniona, wędzona, parzona”,

- w przypadku kielbasy kanapkowej podano „k. kanapkowa extra”, podczas gdy nazwa wyrobu na etykiecie opakowania zbiorczego brzmiała: „Kielbasa kanapkowa, kielbasa wieprzowa, drobno rozdrobniona, wędzona, parzona”, bez określenia „extra”,

- w przypadku parówek podano „parówki kozielskie”, podczas gdy nazwa wyrobu na etykiecie opakowania zbiorczego brzmiała: „Kielbasa wieprzowa, drobno rozdrobniona, wędzona parzona, podpiekana”, bez określenia „kozielskie”.

Przedmiotowe uchybienia w zakresie zastosowanych i podanych do wiadomości konsumentów nazw ww. wędlin oraz rozbieżności w nazwach i składach tych produktów naruszały wymagania art. 7 ust. 1 lit. a oraz art. 36 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, formułujące zakaz wprowadzania konsumentów w błąd,

- kiełbasa krakowska parzona z „własnej produkcji”, w ilości 2,80 kg, w cenie 19,99 zł/kg wartości 55,97 zł,

z uwagi na brak oznaczeń handlowych na etykiecie opakowania określających termin przydatności do spożycia, co naruszało art. 9 ust. 1 lit. f rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, oraz z uwagi na brak wskazania na wywieszce w miejscu sprzedaży składników alergennych występujących w wyrobie bądź mogących znajdować się w wyrobie, co stanowiło naruszenie art. 9 lit. c rozporządzenia (UE) nr 1169/2011. Ponadto na wywieszce nie wykazano pełnej nazwy środka spożywczego przewidzianego w przepisach, z uwzględnieniem dokonanych zabiegów technologicznych (stopnia rozdrobnienia).

W decyzji organ stwierdził także, że w toku kontroli nie okazano również stosownej dokumentacji potwierdzającej siedmiodniowy termin przydatności do spożycia przedmiotowego wyrobu.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 7 maja 2015 r. (nr akt kontroli: ŻNG.8361.151.2015), a szczegółowe dane dotyczące zakwestionowanych produktów w załączniku nr 2 i 3 do tego protokołu. Do akt kontroli dołączono także: ww. dowody dostaw, kserokopie oznaczeń handlowych z opakowań jednostkowych porcjowanych, surowych elementów mięsa w przyprawach na grilla oraz kserokopie etykiet z opakowań zbiorczych i wywieszek z miejsca sprzedaży ww. wędlin.

Pismem z 23 czerwca 2015 r., Opolski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu dziesięciu ww. partii artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie. Jednocześnie strona została poinformowana o prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zobowiązana do przekazania informacji o wielkości obrotów osiągniętych w 2014 r.

Strona skorzystała z przysługującego jej prawa i w piśmie z 3 lipca 2015 r. poinformowała, że stwierdzone w trakcie kontroli uchybienia zostały niezwłocznie usunięte. Ponadto, z uwagi na trudną sytuację finansową i ujemny wynik finansowy na koniec 2014 r., strona zwróciła się z prośbą o możliwie niski wymiar kary. Dodała, że już sama konieczność wycofania produktów ze sprzedaży była dla niej bardzo dotkliwa finansowo, dlatego też wystąpiła o najniższy wymiar kary, tj. 500 zł. Tym samym pismem strona przekazała również informacje o wielkości obrotu i przychodu za 2014 r., załączając deklarację CIT-8 za rok podatkowy 2014.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr 52/2015 z dnia 23 lipca 2015 r. (nr akt sprawy: ŻNG.8361.151.2015), Opolski WIIH, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, wymierzył przedsiębiorcy „HONARA” Sp. z o.o. z siedzibą w Kędzierzynie-Koźlu karę pieniężną w wysokości 1.650 zł (słownie: jeden tysiąc sześćset pięćdziesiąt złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu ww. dziesięciu partii

artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na niewłaściwe oznakowanie.

Pismem z 6 sierpnia 2015 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwanego dalej również „Prezesem UOKiK” – odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o umorzenie kary pieniężnej (określonej przez stronę mianem „mandatu”). W odwołaniu strona podniosła, iż w ramach prowadzonego nadzoru nad przedsiębiorstwem przeprowadziła szkolenia pracowników z zakresu prawidłowego oznakowania oferowanych do sprzedaży produktów oraz przekazywania konsumentowi w miejscu sprzedaży informacji o produkcie, zgodnie z wymaganiami rozporządzenia (UE) nr 1169/2011. Działania te jednak nie odniosły skutku z powodu „redukcji pracowników”, niemniej jednak szkolenia są kontynuowane w celu dopełnienia obowiązku przekazywania konsumentom właściwych informacji o produktach, w oparciu o przepisy ww. rozporządzenia. Strona wyjaśniła ponadto, że skład surowcowy wędlin sprzedawanych bez opakowań (luzem), z powodu zmian wprowadzonych rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwanym dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych”, nie mieścił się na etykietach cenowych, dlatego został umieszczony w skoroszycie dostępnym dla klienta. W związku z powyższym, strona wniosła o łagodniejszy wymiar kary lub całkowite zaniechanie jej wymierzenia.

Pismem z 26 sierpnia 2015 r., Prezes UOKiK poinformował ww. przedsiębiorcę, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

W myśl art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002, s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 178/2002”, podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze i podmioty działające na rynku pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Zgodnie z art. 3 pkt 4 ustawy o jakości handlowej definicji „obrotu” należy szukać w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002. W myśl art. 3 ust. 8 tego rozporządzenia, „obrót” to

wprowadzanie na rynek, które oznacza posiadanie żywności lub pasz w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż lub dystrybucję i inne formy dysponowania.

Jak stanowi art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, należy zapewnić możliwość monitorowania żywności, pasz, zwierząt hodowlanych oraz wszelkich substancji przeznaczonych do dodania do żywności lub pasz, bądź które można do nich dodać na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji.

Rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 w art. 8 doprecyzowało zasady odpowiedzialności podmiotów za informację o żywności. Podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii – importer danego środka na rynek Unii (art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia). Podmiot odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych (art. 8 ust. 2 rozporządzenia). Bez uszczerbku dla tej zasady, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione (art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia).

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie jakości handlowej zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy, jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizyko-chemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Wykaz danych szczegółowych, których podanie w oznakowaniu opakowanego produktu jest obowiązkowe zawiera art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011. Zgodnie z tym przepisem obowiązkowe jest podanie m.in.: nazwy żywności, daty minimalnej trwałości lub terminu przydatności do spożycia, warunków przechowywania, nazwy lub firmy i adresu podmiotu działającego na rynku spożywczym oraz kraju lub miejsca pochodzenia (art. 9 ust. 1 lit. a, f, g, h oraz i ww. rozporządzenia).

Wymagania jakości handlowej dotyczące informacji na temat żywności oferowanej „luzem” zostały określone w art. 44 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011. Przepis ten stanowi w ust. 1, że w przypadku oferowania środków spożywczych do sprzedaży konsumentom finalnym lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezpośredniej sprzedaży przekazanie danych szczegółowych określonych

w art. 9 ust. 1 lit. c (tj. informacji o substancjach lub produktach powodujących alergię lub reakcje nietolerancji, wymienionych w załączniku II) jest obowiązkowe (lit. a); a przekazanie innych danych szczegółowych określonych w art. 9 i 10 nie jest obowiązkowe, chyba że państwo członkowskie przyjmie przepisy krajowe zawierające wymóg przekazania części lub wszystkich tych danych szczegółowych, lub ich elementów (lit. b); a ponadto w ust. 2, że państwa członkowskie mogą przyjmować przepisy krajowe dotyczące sposobu udostępniania tych danych szczegółowych lub ich elementów, oraz – w stosownych przypadkach – form ich wyrażania i prezentacji. Wymagania w tym zakresie zostały określone w § 19 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych. Przepis ten stanowi w ust. 1, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w miejscu sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się m.in.:

- nazwę albo imię i nazwisko producenta (pkt 2);
- wykaz składników – zgodnie z art. 18-20 rozporządzenia nr 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia (pkt 3);

a w ust. 2, że informacje te podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu.

W myśl art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Wykaz składników obejmuje wszystkie składniki środka spożywczego, w malejącej kolejności ich masy w momencie użycia składników przy wytwarzaniu tego środka spożywczego, o czym stanowi art. 18 ust. 1 zdanie pierwsze ww. rozporządzenia.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, w obecnym stanie prawnym, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W stanie prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej decyzji, zgodnie z art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej, w przypadku niskiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w

dotychczasowej działalności podmiotu, można odstąpić od wymierzenia kar pieniężnych, o których mowa w art. 40a ust. 1-3a tej ustawy.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do strony, przez inspektorów reprezentujących Opolskiego WIIH, stwierdzono, że:

- trzy partie elementów mięsa, stanowiące surowiec do produkcji własnej wyrobów wędliniarskich i znajdujące się na zapleczu kontrolowanej placówki, w przysklepowym zakładzie produkcji, nie odpowiadały jakości handlowej z uwagi na całkowity brak oznaczeń handlowych;
- trzy partie porcjowanych surowych elementów mięsa w przyprawach na grilla nie odpowiadało jakości handlowej z uwagi na brak wskazania w oznaczeniu handlowym na opakowaniu jednostkowym składników alergennych. Ponadto, w przypadku dwóch partii ww. produktów błędnie wskazano kolejność występujących składników wykazanych w składzie wyrobu;
- cztery partie wyrobów wędliniarskich z „własnej produkcji” nie odpowiadały jakości handlowej z uwagi na:
 - trzy partie – rozbieżność pomiędzy składem wyrobu uwidocznionym na wywieszce dla konsumenta a składem zamieszczonym na etykiecie opakowania zbiorczego (na wywieszkach w miejscu sprzedaży nie wskazano substancji alergennych i substancji dodatkowych) oraz brak informacji w zakresie stopnia rozdrobnienia wyrobu i dokonanych procesów technologicznych (wędzenia, parzenia, podpiekania),
 - jedna partia – brak oznaczeń handlowych na etykiecie opakowania zbiorczego określających termin przydatności do spożycia oraz brak wskazania w oznaczeniu handlowym na wywieszce składników alergennych występujących w wyrobie bądź mogących znajdować się w nim. Ponadto, na wywieszce nie podano pełnej nazwy środka spożywczego, z uwzględnieniem dokonanych zabiegów technologicznych.

Wobec powyższego, Opolski WIIH wymierzył przedsiębiorcy „HONARA” Sp. z o.o. z siedzibą w Kędzierzynie-Koźlu, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości 1.650 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych dziesięciu partii artykułów rolno-spożywczych.

W opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalenia kontroli odnoszące się do nieprawidłowego oznakowania czterech partii wyrobów wędliniarskich wskazywały na popełnienie czynu opisanego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, a więc były podstawą do wymierzenia kary określonej w tym przepisie. Prezes UOKiK nie podziela jednak stanowiska organu pierwszej instancji co do kwestionowania trzech partii elementów mięsa handlowego oraz trzech partii porcjowanych i pakowanych surowych elementów mięsa w przyprawach na grilla z uwagi na brak wskazania w oznaczeniu handlowym na opakowaniach jednostkowych składników alergennych.

Prezes UOKiK wskazuje w pierwszej kolejności, że zakwestionowane przez Opolskiego WIIH trzy partie elementów mięsa handlowego nie były wprowadzone do obrotu. Przypomnieć należy, że w myśl art. 3 pkt 4 ustawy o jakości handlowej w związku z art. 3 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, wprowadzanie do obrotu oznacza posiadanie żywności lub pasz w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania.

Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona posiadała ww. trzy partie elementów mięsa, ale z akt sprawy nie wynika, że było ono przeznaczone do sprzedaży bądź innej formy obrotu mającego na celu dostarczenie ich konsumentom finalnym. Produkty te, jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, znajdowały się na zapleczu placówki, w przysklepowym zakładzie produkcji, z przeznaczeniem do produkcji własnej wędlin. Nie były więc przeznaczone ani dla konsumenta finalnego, ani do gastronomii, w związku z czym nie może mieć do nich zastosowania rozporządzenie (UE) nr 1169/2011. Zgodnie bowiem z art. 3 zdanie drugie tego rozporządzenia ma ono zastosowanie do wszelkich środków spożywczych przeznaczonych dla konsumenta finalnego, w tym do środków spożywczych dostarczanych przez zakłady żywienia zbiorowego i do środków spożywczych przeznaczonych do dostarczenia do zakładów żywienia zbiorowego. Ponadto, również przywołany przez organ pierwszej instancji art. 5 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1337/2013 z dnia 13 grudnia 2013 r. ustanawiającego zasady stosowania rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wskazania kraju pochodzenia lub miejsca pochodzenia świeżego, schłodzonego i zamrożonego mięsa ze świń, z owiec, kóz i drobiu (Dz. U. UE L 335 z 14.12.2013, s. 19) odnosi się do wymogów etykietowania mięsa przeznaczonego do dostarczenia konsumentowi końcowemu lub do zakładów żywienia zbiorowego.

Do ww. trzech partii elementów mięsa nie miał zastosowania również art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, który m.in. stanowił podstawę ich zakwestionowania. Trzy ww. partie elementów mięsa będące w posiadaniu strony były przeznaczone do produkcji i w związku z tym powinny być oznakowane zgodnie z wymaganiami art. 18 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, w sposób zapewniający ich identyfikowalność, przy czym oznakowanie to mogło znajdować się w towarzyszącej dokumentacji. Brak takiego oznakowania w przypadku środków spożywczych stanowiących surowiec do wyrobu produktów nie rodzi jednak skutków, o których mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej i mógłby ewentualnie być rozpatrywany na gruncie przepisów dotyczących bezpieczeństwa żywności, znajdujących się poza zakresem kompetencji organów Inspekcji Handlowej. Niezależnie od powyższego Prezes UOKiK zauważył, że w zebranych materiale dowodowym zakwestionowane trzy partie elementów mięsa posiadały handlowe dokumenty identyfikacyjne w postaci faktur, a zatem niezasadne są ustalenia organu pierwszej instancji o

całkowitym braku oznaczeń. Stwierdzone w przypadku przedmiotowych elementów mięsa handlowego nie mogą być zatem podstawą do wymierzenia kary pieniężnej z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej.

Prezes UOKiK zauważa też, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dokumentuje w sposób wyczerpujący stanu faktycznego w odniesieniu do ww. trzech partii porcjowanych i pakowanych surowych elementów mięsa w przyprawach na grilla. Nie daje on podstaw do jednoznacznego stwierdzenia, iż przedsiębiorca miał obowiązek uwidocznić w oznakowaniu tych produktów składniki alergenne. W aktach sprawy brak jest w szczególności jakiegokolwiek dokumentu, na podstawie którego Opolski WIIH dokonał ustaleń, że w zakwestionowanych ww. produktach znajdują się wymagające uwidocznienia w oznakowaniu składniki alergenne. Prezes UOKiK nie dysponuje więc informacjami, na podstawie których można byłoby wywnioskować obecność składników alergicznych w produktach, a w związku z tym nie można niepodważalnie stwierdzić, że strona wprowadziła niewłaściwej jakości handlowej porcjowane i pakowane surowe elementy mięsa w przyprawach na grilla. W związku z powyższym, z uwagi brak istotnych informacji, mających znaczenie dla oceny zarzucanego przedsiębiorcy czynu, Prezes UOKiK nie ma możliwości jednoznaczne stwierdzenia, czy zasadnie w tym zakresie kwestionowano ww. produkty. Wskazać należy, że zgodnie z art. 7 k.p.a., w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Z kolei art. 77 § 1 k.p.a., wskazuje, że organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy.

Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK, działając w trybie odwoławczym powziął wątpliwość co do ustalonego przez Opolskiego WIIH stanu faktycznego w zakresie wprowadzenia do obrotu niewłaściwej jakości handlowej trzech partii elementów mięsa oraz porcjowanych i pakowanych surowych elementów mięsa w przyprawach na grilla. Stwierdzone braki w ustaleniach w toku postępowania kontrolnego w przypadku trzech partii porcjowanych i pakowanych surowych elementów mięsa w przyprawach na grilla ograniczają organowi odwoławczemu możliwość oceny dokonanej przez organ pierwszej instancji prawidłowości kwalifikacji czynu i nie są możliwe do usunięcia na etapie postępowania odwoławczego, ani też poprzez zastosowanie art. 138 § 2 k.p.a. W związku z powyższym Prezes UOKiK zobligowany był do uchylecia zaskarżonej decyzji i orzeczenia co do istoty sprawy.

Prezes UOKiK zauważa jednocześnie, że dwie spośród ww. partii porcjowanych i pakowanych elementów mięsa w przyprawach na grilla zostały zakwestionowane również z uwagi na niewłaściwą kolejność składników wskazanych na etykiecie, co stanowi naruszenie art. 18 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011. Mając jednak na uwadze nazwy przedmiotowych

produktów, nieprawidłowość ta nie ma istotnego znaczenia z punktu widzenia interesu konsumentów. Konsument, wybierając karczek na grilla lub boczek na grilla, może zasadnie spodziewać się mięsa, a nie przypraw czy oleju. Ponadto, sposób oferowania tego rodzaju produktów jest znany przeciętnym konsumentom – są to zazwyczaj tacki owinięte przezroczystą lub półprzezroczystą folią, więc konsument ma możliwość dokonania samodzielnej oceny udziału poszczególnych składników. Tym samym, powyższa nieprawidłowość, choć uchybia obowiązującym przepisom, to jednak, biorąc pod uwagę brzmienie art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej, w ocenie Prezesa UOKiK, należało odstąpić od wymierzenia kary z tytułu wprowadzenia do obrotu sznycla wieprzowego w przyprawach do smażenia, karczku na grilla i boczku na grilla.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, wniosła natomiast o umorzenie, jak to określiła, „mandatu od decyzji”. W odwołaniu strona podniosła, iż podjęła działania prowadzące do wprowadzenia w życie rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, które opierały się na szkoleniu pracowników. Nie odniosły one jednak skutku z powodu redukcji zatrudnienia, niemniej jednak szkolenia są prowadzone dalej. Strona poinformowała ponadto, że ze względów technicznych skład surowcowy wędlin nie mieścił się na etykietach, dlatego został umieszczony w skoroszycie dostępnym dla klienta.

Odnosząc się do argumentów strony, zauważyć należy w pierwszej kolejności, że art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań prawa żywnościowego. Wskazuje się, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie przepisów. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Podsumowując, wprowadzenie do obrotu niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych jest tzw. deliktem administracyjnym, wobec czego organ, po stwierdzeniu faktu zaistnienia nieprawidłowości, może jedynie wydać decyzję administracyjną wymierzającą karę pieniężną w przewidzianej w ustawie wysokości. Decyzja wydawana na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej jest zatem decyzją związaną. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia są okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa bez względu na okoliczności, którymi kierowała się naruszając prawo. Tym samym okoliczność, że strona przeprowadza szkolenia pracowników, które nie odnoszą skutku nie ma wpływu na wyłączenie odpowiedzialności strony za wprowadzenie do obrotu niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych.

Nieprawidłowe oznakowanie stanowi niedopełnienie obowiązku zapewnienia zgodności oferowanych produktów z wymogami powszechnie obowiązującego polskiego i europejskiego prawa żywnościowego. Prawo to nie przewiduje możliwości zwolnienia się z tego obowiązku i stanowi, że jego celem jest ochrona interesów konsumentów. Strona jako podmiot, który wprowadził do obrotu artykuły rolno-spożywcze oferowane do sprzedaży bez opakowań, jest odpowiedzialna za informacje na temat tej żywności i ponosi w związku z tym odpowiedzialność za ich obecność i rzetelność. Nie ulega wątpliwości, że strona w niniejszej sprawie nie zapewniła konsumentom rzetelnych informacji o oferowanych wędlinach, co ma szczególnie istotne znaczenie zwłaszcza w przypadku osób z różnego rodzaju nietolerancjami pokarmowymi, które z tego względu muszą unikać pewnych składników (składniki alergenne). Tym samym strona odpowiada na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej.

Odnosnie rzekomego umieszczenia składu surowcowego wędlin w skoroszybie dostępnym dla konsumentów, Prezes UOKiK wskazuje, że argument ten nie zasługuje na uwzględnienie. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności Protokół kontroli z 7 maja 2015 r. podpisany przez stronę bez uwag, nie potwierdza, aby w placówce był dostępny skoroszyt z brakującym składem oferowanych wędlin. Ponadto, w ocenie Prezesa UOKiK, z załączonych fotografii wynika, że etykiety umieszczone przy zakwestionowanych wędlinach były wystarczająco duże, aby umieścić na nich wszystkie wymagane prawem informacje. Nie wydaje się zatem racjonalnym działanie strony polegające na umieszczaniu informacji o produkcie w dwóch różnych miejscach. Podkreślić należy, że strona, mimo iż była w posiadaniu pełnego oznakowania ww. wędlin, uwidoczniła dla konsumentów wybrane i zmodyfikowane informacje na ich temat. Strona miała więc bezpośredni wpływ na sposób prezentacji oferowanych produktów i przy wprowadzaniu towarów do obrotu powinna była dochować należytej staranności, aby były one prawidłowo oznakowane. Prezes UOKiK wskazuje, że w zakresie niedopełnienia obowiązków dotyczących znakowania, wynikających z przepisów, w związku z powyższym należy uznać za odpowiedzialną wyłącznie stronę, która jako profesjonalista w branży powinna znać i stosować przepisy związane z wykonywaną przez nią działalnością. Nawet jeśli stwierdzone nieprawidłowości były wynikiem nieskutecznego szkolenia pracowników, nie powoduje to wyłączenia odpowiedzialności w tym zakresie. W myśl art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, każdy z podmiotów działających na rynku spożywczym: producent, przetwarzający czy dystrybutor, obarczony jest obowiązkiem zapewnienia w przedsiębiorstwie, będącym pod jego kontrolą, zgodności żywności z wymogami prawa żywnościowego i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Powyższy obowiązek został powtórzony w art. 8 ust. 2 i 5 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, które stanowią, że podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich

przepisów krajowych oraz, że podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się że wymogi te są spełnione. Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK podkreśla, że to podmioty działające na rynku spożywczym decydują o organizacji pracy w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą i za to odpowiadają oraz że organizacja ta nie może odbywać się ze szkodą dla konsumenta i w żadnym wypadku nie może stanowić okoliczności łagodzącej.

Należy zauważyć, że od momentu wydania zaskarżonej decyzji do czasu rozpatrzenia złożonego przez stronę odwołania przez Prezesa UOKiK uległa zmianie stan prawny w zakresie przesłanek, jaki muszą być wzięte pod uwagę przy miarkowaniu wysokości wymierzanej kary. W poprzednim stanie prawnym organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzanej kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, brały pod uwagę stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu i wielkość jego obrotów. Obecnie, na mocy zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustaw regulujących warunki dostępu do wykonywania niektórych zawodów (Dz. U. poz. 1505), która weszła w życie 30 listopada 2015 r., art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej otrzymał brzmienie: „ustalając wysokość kary pieniężnej, Główny Inspektor, wojewódzki inspektor albo wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych”. W związku z powyższym, Prezes UOKiK ocenił ww. przesłanki.

Przy ocenie stopnia szkodliwości czynu polegającego na wprowadzeniu do obrotu czterech ww. partii produktów o niewłaściwej jakości handlowej, organ wziął pod uwagę, że brak pełnych, zgodnych z rzeczywistością informacji o produkcie, naruszył interesy i prawa konsumentów, gdyż brak rzetelnej wiedzy w tym zakresie utrudniał im dokonanie właściwego wyboru, zgodnego z ich oczekiwaniami.

W kwestii zakresu naruszenia organ stwierdził, że oferowanie produktów niewłaściwej jakości handlowej narusza wymagania w zakresie znakowania artykułów rolno-spożywczych istotne z punktu widzenia właściwości produktów. Informacja o produkcie stanowi jeden z elementów jakości handlowej, wobec brak pełnych danych o produkcie naruszał interesy konsumentów poprzez brak zapewnienia im rzetelnych i prawdziwych informacji o produkcie.

Oceniając, na podstawie zgromadzonej dokumentacji, dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych, organ wziął pod uwagę, że kontrolowany przedsiębiorca nie był wcześniej karany za naruszenie przepisów ustawy o jakości handlowej.

Wielkość obrotów i przychodu w poprzednim roku obrotowym, została ustalona na podstawie przekazanej przez stronę deklaracji CIT-8 i uwzględniona przez Prezesa UOKiK przy ustalaniu wysokości kary.

Wartość kontrolowanych produktów – w związku z faktem, iż po przeanalizowaniu sprawy Prezes UOKiK doszedł do wniosku, że w sprawie niezasadnie kwestionowano trzy partie elementów mięsa handlowego, a w przypadku trzech partii porcjowanych i pakowanych surowych elementów mięsa w przyprawach na grilla Prezes UOKiK odstąpił od wymierzenia kary pieniężnej, wartość kontrolowanych i zakwestionowanych produktów na etapie postępowania przed organem pierwszej drugiej uległa zmianie i wyniosła 422,63 zł (wartość czterech partii wędlin z własnej produkcji oferowanych do sprzedaży bez opakowań).

Mając na uwadze powyższe, w przedmiotowej sprawie najniższy możliwy wymiar kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wynosi 500 zł, natomiast najwyższy – 2.113,15 zł, wyrażony jako pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych ww. czterech partii artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 422,63 zł (tj. 5 x 422,63 zł). W omawianym przypadku Prezes UOKiK w związku z niezasadnym kwestionowaniem trzech partii elementów mięsa handlowego i odstąpieniem od wymierzenia kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu trzech partii porcjowanych i pakowanych surowych elementów mięsa w przyprawach na grilla wymierzył stronie karę w wysokości 500 zł, czyli w przybliżonej wysokości odpowiadającej jednokrotnej wartości zakwestionowanych czterech ww. partii wędlin z własnej produkcji oferowanych do sprzedaży bez opakowań a zarazem najniższą przewidzianą w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej.

W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona kara jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży dostępne były tylko artykuły rolno-spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a także będzie najmniej uciążliwa z możliwych dostępnych środków. Jednocześnie wymierzona kara, zgodnie z art. 17 ust 2 rozporządzenia 178/2002, spełnia funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając kontrolowanego do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, zwłaszcza z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie należytej staranności w zakresie zapewnienia prawidłowego oznakowania ww. artykułów rolno-spożywczych.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3

ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie art. 52 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę można wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nieuiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Wiceprezes
Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. „HONARA” Sp. z o.o.
ul. Stolarska 5
47-200 Kędzierzyn-Koźle
2. Opolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Opolu
3. a/a